

Pastel

Adrian Nastase

În jurul meu e noaptea fără viață,
Căci tot ce nici n-a fost nu va mai fi,
E prea târziu să sper în dimineață
Și mult prea greu să mai aștept o zi.

E beznă și e luna, parcă, neagră,
Lumina-ndoliată cade fad.
Nu văd nici stelele pe unde-aleargă,
Nici câte stau pe cer, nici câte cad.

Pe-aici a nins cu fulgi de întuneric.
Omățul greu miroase a mormânt.
Un peisaj lugubru și feeric,
O amintire-a faptului că sunt.

Nu pot să plec dar nici n-aș mai rămâne.
E frig și ger dar totul pare-un iad.
Cu-n zâmbet fals și-o falsă plecăciune,
Aș vrea să fug căci tălpile mă ard.

Am obosit dar somnul nu apare,
Probabil, știe el ce-am să visez.
Și ride sec cu hohote amare.
Și-așteaptă să încep să delirez.

Cu inima-mi bătând fără de viață
Și creierul uitând verbul "a fi"
Inevitabil, când e dimineață,
Eu plec, cu bezna mea, spre altă zi.